

РЕШЕНИЕ

№ 432

гр. София, 26.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11028** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Б. Ц. М. от [населено място],[жк], № 37, вх.“А“, ет.1, ап. № 2, чрез процесуален представител адв. В., срещу Решение № 20203617 от 21.09.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 4585/2020 г от СРС, НО-100-ен състав. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-88/11.02.2020 г., издадено от зам.-председател на Комисията за финансов надзор, с което на Б. Ц. М. за нарушение на чл.73 от Кодекса за застраховането /КЗ/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лв., на основание чл. 640, ал.2, т.1 КЗ.

В жалбата се сочи, че въззивното решение е постановено в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и е необосновано. Неправилно както административнонаказващият орган, така и СРС са приели, че не са налице предпоставките за приложението на чл.28 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Не е взето предвид обстоятелството, че не са настъпили вредни последици и че нарушението е за първи път. Твърди се, че оспореното решение е без мотиви, което е съществено процесуално нарушение. В с.з. жалбата се поддържа от адв. В. от САК.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Г. оспорва жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и представя писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка е безспорна между страните и се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и показанията на разпитания актосъставител М. К.. Установено е, че на 12.09.2019 г. Б. М. е закупил 450 000 бр. акции от капитала на ЗК [фирма],. което е 9% от капитала на дружеството. Проверката констатира също така, че касаторът не е изпълнил задължението си по чл.73 КЗ като не е представил пред комисията в 14-дневен срок документите по чл.69, ал.2, т.1, съответно ал.3, т.1 и 6 КЗ. За извършеното нарушение на 15.01.2020 г. е съставен АУАН № Р-06-26, въз основа на който на 11.02.2020 г. е издадено оспореното наказателно постановление. Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването на касатора за липса на мотиви в решението на въззивната инстанция. Районният съд е изложил мотиви на повече от четири страници. В тях подробно е описана фактическата обстановка и въз основа на кои доказателства е установена, извършен е анализ на обективните и субективни признаци на нарушението и правилното приложение на материалния закон. Разгледани са и възраженията на жалбоподателя и са изложени мотиви относно тяхната неоснователност. Направена е цялостна преценка на самото административнонаказателно производство с оглед неговата материална и процесуална законосъобразност.

Неоснователно е и оплакването на касатора за наличието на „маловажен случай“ по

смисъла на чл.28 ЗАНН. Основните доводи, изложени в жалбата, са за липса на вредни последици и това, че нарушението е извършено за първи път. Тези две обстоятелства обаче сами по себе си не са достатъчни за да обосноват наличието на предпоставките за приложението на чл.28 ЗАНН. Нарушенията в областта на застрахователното дело, както е настоящия случай, се отличават с повишена степен на обществена опасност. По делото не се установени нито многобройни, нито изключително смекчаващи отговорността обстоятелства, което да сочи на нетипично ниска обществена опасност на нарушителя. Процесният случай не разкрива по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с други такива нарушения. Касае се за типично нарушение от съответния вид, което предвид на продължителния период на закъснението /задължението по чл.73 КЗ не е било изпълнено дори по време на съставяне на АУАН/ не може да представлява маловажен случай и чл. 28 от ЗАНН.

Наказателното постановление и АУАН са издадени в срок от надлежен орган, в предвидената от закона форма, подписани са съгласно изискванията на закона, дадена е възможност за възражения на нарушителя и съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган. Наложено наказание е в предвидения от закона минимален размер.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото въз основа на направеното искане и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено съгласно чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във връзка с чл.221, ал.2 АПК Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20203617 от 21.09.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 4585/2020 г от СРС, НО-100-ен състав.

ОСЪЖДА Б. Ц. М. от [населено място],[жк], № 37, вх.“А“, ет.1, ап. № 2, ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :